

Лице иматъ, какъ восокъ прецеденъ,
Що ми стори голема унера!
Юнакъ било, юнакъ ке да бидить!
Не му требать църкви манастири,
Да 'и пра'ить, добро да имъ чинить!“
Ми помина по стреле чаршии
И поиде при Умеръ бичакчиа:
Айти тебе Умеръ бичакчиа!
Ти не оstriшь сабя вересиа,
Що ке сакашь на моя-та сестра,
Що ке сакашь неидзини-те очи?“
И ми тѣргна сабя дипленица,
Му ъ зеде нег'оа-та глава.
И поиде при Митре Поморянче:
„Айти тебе Митре Поморянче,
Поморянче, вѣрна побратима,
Ще те имаѣ кай мой църни очи,
Що ке ова голема страмота,
Що ми стори на моя-та сестра!“
И му зеде нег'а-та глава.
И поиде при Плетикоса Павле,
Му ъ зеде и нег'а глава.
Дома одить, отъ далеку викатъ:
„Отвори ми, сестро Ангелино,
Отвори ми наши вити порти,
Постели ми шарена ода'а,
И барай ми свѣщи и ламбади,
Донеси ми попой законици,
Що сакаше, сестро, 'се ти свѣршиѣ,
Кя сѣ делить душа отъ снѣга-ва.
Да не жаляшь, сестро, да не плачишь,
Тук' да земашь свирци, дабоани,
Та да сторишь голема донамба.“
И ми стана сестра Ангелина,
Ми одтвори нивни вити порти
Уплашена, мошне устрашена;
Кога виде гла'а отъ Араца,
Го прегърна млада Ангелина,
Го однесе въ шарена ода'а.
Колку легна на мека постеля,